

+Dr. Mádl Ferenc (június 5.)

Kedves Testvérek!

Bevezetés

Urunk Jézus Krisztus mennybemenetelének ünnepén szeretettel köszöntök mindenkit. És e nagy Titok fényében, a legnagyobb tisztelettel és kegyeletes tisztelettel emlékezem, és emlékeztetem a Testvéreket is, az egy hete, ezekben a percekben elhunyt templomunk hitelesen keresztény hívőjére. A jogtudósra, akadémikusra, egykori államfőnkre, dr. Mádl Ferenc testvérünkre, aki a mai liturgia szavaival, ahová a Fő eljutott dicsőségében, oda kapott meghívást ő is elhunytakor.

Hogy tiszta szívből szállhasson érte imánk az ég felé, és meghallgatást találjon, és megnyílt legyen számára az örök élet kapuja, Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Evangelium után

Kedves Testvérek!

Mint derült égből a villámcsapás, úgy ért bennünket ez előtt egy héttel korábbi Államelnökünk gyász híre. Még a szentmisén, azért imádkoztunk, fordultunk az Úrhoz, azokkal a szavakkal, amelyekkel ő fordult értem egykor orvosaimhoz, hogy mentse meg őt az Úr az élet számára, és gyógyítsa fel ebből az állapotából.

Alig fejeztem be a szentmisét, szól a telefoncsengő, és közös barátunk, közli velem a megmásíthatatlan tény. Elnök úr eltávozott örökre az élők sorából.

S a hírcsatornákat böngészve, megakadt a szemem egy végtelenül barátságos, mosolygós fényképén, és csorogtak a könnyeim. Mert végtelenül tiszteltem és szerettem őt.

Már közéleti szereplő, miniszteriális ember volt, amikor az egyik karácsonykor, kitekintettem az éjféli mise előtt a sekrestyéből a templomba: gyülekeznek e már a hívők. És mit, helyesebben kit látok? A minisztert édesanyjával az első padban már jóval a szentmise megkezdése előtt.

Majd később egy kérdés Tőle. Tegyük lehetővé, hogy a kerti kiskapun jöhessenek be a sekrestyén keresztül a templomba, megkímélve az édesanyját a főbejárati sok lépcső megtételétől.

Aztán egy újabb kérdés. Magam is láttam, mint igyekezett fizikailag is segíteni az egyre gyengülő édesanyját feljutni a lépcsőn. S a kérdés: Nem lehetne a támfalhoz egy kapaszkodót illeszteni?

Mily megható volt számomra tapasztalni a felnőtté vált gyermek édesanya iránti szeretetét. Mennyivel szebb lenne e világ, ha a mai gyermekek is, hasonlóképp szeretnék a még élő édesanyját.

Hasonló volt az édesapa iránti tisztelet is. Egyik alkalommal büszkén mesélte, hogy az Új Világot megjárta édesapa mennyire tisztelte a könyvet és a családi házában jól látható helyen, a mestergerendán sorakoztak a könyvek is. Úgy gondolom, hogy e könyvek pusztán látásának is része lehetett abban, hogy már korán felébresszék Benne a betűk, a szellem világa iránti érdeklődést. Hogy ez a szellem világa iránti nyitottság

mit eredményezett, mindannyian tudjuk. Jogtudós, egyetemi tanár, akadémikus lett. Csak vázlatosan. Számos egyetemtől, Kaliforniaitól, Strasbourgitól kapott vendégprofesszori meghívást. Még többtől, 15-től. a Párizsitól, a Münchenitől, a Tallinitől kapott díszdoktori címet. Számos rangos kitüntetésnek volt a birtokosa. A Széchenyi díjnak, a Francia Becsületrendnek, Magyar Köztársaság Érdemrend nagykeresztjének. A minap, a Fővárostól oda ítélte díszpolgárságnak is. Mindezt azért kapta, mert amit alkotott, egyedülálló. Mert amit ingyen kapott a Teremtőtől, azt ingyen tovább is adta az emberiségnek. Azért, hogy rendezett legyen a nemzetek közötti kapcsolat, és békében éljenek egymással.

Ez, a Béke volt közéleti szereplésének is a mozgatója, és **Páli szavakkal** ezért harcolta az ő jó harcát.

Megválasztásakor mondott szavaiból idézek:

"Az első, amit - illő alázattal ki kell mondanom -, hogy az elnökjelölés utáni órákban pünkösdi szélként járta be a sajtót, az otthonokat, az utcán beszélőket a szó, hogy legyen, legyen béke. Közéleti és mindennapi béke. Mintha Babits Mihály gyermekhangra írt zsoltárának szavait hordta volna a szél: „Kell, hogy az Úr áldja, védje mindazokat, akik ezt éneklék: béke”. Ő ezt énekelte, ezért áldotta meg oly bőségesen az Úr.

Ha röviden fogalmazhatnék, akkor azt mondhatnám, hogy miként a népének elesettségét látó Jézust, úgy Elnök Urat is, népével együtt ér-

ző szánakozó szeretet ösztönözte elnöki tevékenységében. Népéért kész volt mindenre. Nem hivalkodva, de hatalmas dolgokat művelt érte.

Mindig, a nemzeti és keresztény értékek érvényre jutását segítette. De ezt mindig úgy tette, hogy másokon sebet ne ejtsen, meg ne bántsa azokat, akik magukat más értékek képviselőinek vallották.

Ő maga így fogalmazta ezt meg, kissé teoretikusnak tűnő szavakkal:

Mindannyiunknál, nálam is belülről, a szülői, családi útravalóból, az iskolától és mindenkitől, aki csak tanított bennünket, sarjadt az az erő, amely alkotmányos eszméinket és egyéni hitvallásunkat meghatározza.

Úgy hívják ezeket, hogy egyéni méltóság és szabadság, szolidaritás, haza és nemzet, nemzeti elkötelezettség és európai örökség, a kereszténység és a mindenkire kiterjedő ökumené, erkölcsi és kulturális hagyományai, ahogy Thomas Mann nevezte, amely képes kiállni elveiért, nehogy belebukjon saját gyengeségébe.

Még mindig az ő szavaival: Ezért segítsük a jövő nemzedékek bölcsőjét, a családokat; hogy azonosuljunk nemzeti történelmünk hagyományaival, forradalmaink és szabadságharcaink nekünk szóló parancsaival.

Bízzunk benne, hogy a Szentlélek szeretetével megmozgatja majd a világot, s hogy lesznek olyan tanúságtevők mindig, akiknek viselkedése, élete, esetleg mártíriuma nem

marad hatástalanul környezetükben ezután sem."

Hangsúlyozom: Az Úr békéjének volt az eszköze. Gyűlölködő társadalmunkban, mindig a tisztelet és szeretet hangján szólt a ráfigyelők-höz. Békések, nyugodtak, feszültségmentesek és szépek voltak elnöki évei. Népének, melyből vétetett, szolgálta szent javát. Megbecsülést és tekintélyt szerzett néki mindennütt, ahol népét képviselhette.

Ahol verték a magyart, Ő mindjárt ott termett, és megvigasztalta a magyarságuk miatt üldözött testvéreinket, a Vajdaságtól Erdélyig mindenütt. Még a halála előtti napokban is, mikor újból felerősödtek a magyarellenes hangok és tettek, erről, véreink lehetséges védelméről tárgyalt illetékesekkel.

S amikor nemzet egy része megtagadta határon túl élő testvéreit, megjelent a kétségbe esett magyarok között. Sorra látogatta őket az erdélyi havasok közt csak úttalan utakon megközelíthető kis falvak magyarjait is. Közvetlen természetességgel beszélt velük, s hitet és reményt öntött beléjük. (A jó harcát megharcolta.)

Ismét páli szavakra emlékeztetve: **a hitét megtartotta.**

Csak kevesen, övéi tudják, hogy megválasztása után néhány órával, itt e templomban, az érte bemutatott szentmisén, szeretteivel együtt kérte elnöki tevékenységéhez a Mindenható segítségét.

Mint államfő is, amikor nem volt akadályozva, mindig itt volt közöttünk a szentmiséken. Nem tudom elfelejteni azt az esetet, amikor egyik

külföldi útból hajnalban érkezett haza, de már a 12 órás szentmisén itt volt templomunkban.

És azt sem, hogy első és utolsó hivatalos államfői látogatása is a Katolikus Egyház Fejéhez, II. János Pál pápához, illetve XVI. Benedek pápához vezette.

Hogy különküldöttség, zarándokcsoport utazott le azért, hogy részt vehessenek azon a szentmisén, amelyet a Bíboros úr mutatott be érte a Szent Péter Bazilika Magyarok Nagyasszonya Kápolnájában, többekkel, csekélységgel együtt.

Szabad legyen megismételni ott elhangzott imánk egy részét: Kérünk - Nagyasszonyunk égi közbenjárására, - halmozd el őt bőséges áldással, hogy önzetlen fáradozásával, békességszerető, derűt és optimizmust sugárzó egyéniségével, egyetértő és egyetakaró néppé kovácsolja még újabb ezer éven át fennmaradni akaró nemzetünket.

Imánk meghallgatást nyert: Beteljesítette. Iránta érzett tiszteletünk, szeretetünk és hálánk kitörhetetlenül, örökké él a szívünkben.

Páli szavakat idézve ismét:

„A pályafutást bevégezte.”

Távozott a földi létből. Meghalt.

Testvérek! A halált csak magyarázgatni tudjuk. de megmagyarázni tökéletesen sohasem tudjuk. Csak elfogadni! És teljes megnyugvással elfogadni is, csak a Gondviselő mennyei Atya sebeket gyógyító segítségével, s az idő múlásával. Szent Ágoston szavaival ugyanis: Nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned, óh! Urunk!

Ferenc testvérünk szíve immár megnyugodott Tebenned, oh! U-runk!

A megszorodott szívűeket vigasztalni, megvigasztalni is, csak a feltámadásba vetett erős hit tudja, s az Írásnak szentleckéiben imént felolvasott eme szavai: „Ha földi sátrunk összeomlik, Istentől kapunk lakóhelyet, örök otthont a mennyben, amit nem emberkéz épített.” Ferenc testvérünk földi sátra, lelkének otthona, a teste összeomlott, az imént hallottak szerint hisszük, hogy lelke már ott van a nem emberkéz építette örök otthonban.

Amen

Kedves Testvérek!

Engedjék meg, hogy templomi közösségünk nevében, elhunyt Ferenc testvérünk Özvegyének, mindannyiunk szeretett Dalma asszonyának kifejezésre juttassam őszinte részvéteimet

Hogy ki ő? Mindannyian tudjuk. Mint az Államfő hitvese. A szó legnemesebb értelmében: Nemzetünk Első asszonya! Minden magyart, és minden magyar őt szívébe írta Első asszonya. Együtt magasodtak ők népünk fölé, minden magyar példaképének. Fogadja imádságos részvétünket és hálánkat.

S őszinte részvét és hálás köszönet a családtagoknak is, akik oly nagy tisztelettel néztek föl rá és élte-tő, meleg szeretetükkel halmozták el őt mindenkor.

Részvét és hálás köszönet Bánd községnek, amely ilyen kiváló Államfőt adott népünknek.

És hálás köszönet mindazoknak, akik együtt gyászoljuk nagy államférfiunkat e templomban

Befejezésként hallgassuk meg Erkel Hunyadi operájából a Hazám, Hazám dalt.

A szentmise és a szentbeszéd meghallgatható honlapunk „Galéria” menüpontja alatt.

F. F.